

суватъ релефнитѣ, живи типове на нашето село съ типични, характерни говори.

Единъ отъ първитѣ белетристи на тая епоха е и *Никола Начовъ* — скромень, ала плодовитъ и трудолюбивъ работникъ на литературното поле. Дългогодишенъ педагогъ — преподавателъ по литература — академикъ, погълнатъ съ научни студии, той все пакъ намира време и настроение, за да наблюдава и вникне въ нашия селски и градски животъ, а така сжщо да прелества и тжжнитѣ страници на нашето минало. Отъ първитѣ, той ни поднася битови, идилични образи и картини, гдето се идеализира простотата на селския битъ, а отъ последнитѣ — идеалнитѣ фигури на нѣкои отъ свещенитѣ сѣнки на миналото, страданията на българския народъ подъ турския хомотъ, и една отъ най-трагичнитѣ епопеи на България — падането на старата ни престолнина — Търново презъ XIV вѣкъ. Покрай, белетристичнитѣ си произведения, Начовъ е надарилъ нашата съвременна литература и съ нѣколко обширни, ценни изучни студии изъ историята, езика, фолклора и социалния битъ, между които първо мѣсто държи голѣмия му трудъ: „Калоферъ въ своето минало“. Той е духовенъ баща и благоденъ насърчителъ на редица генерации млади книжовници, които никога нѣма да забравятъ своя добъръ учителъ.

Веселинъ (Влайковъ) намира първото си гостоприемство на страницитѣ на „Периодическо списание“, сжщо така, както по-рано тамъ Вазовъ бѣ започналъ да изнася своитѣ първичета. Той е белетристъ-битописецъ, който наблюдава селския животъ, отгдето взема типове и на своитѣ разкази. Произведенията му, обаче, сж бледни откъмъ творчество, дълбокъ психически анализъ и художественна форма, та нѣматъ твърде голѣма литературна стойностъ.

Селскиятъ животъ, психика и страдания сж основни елементи и въ творчеството на *Цанко Церковски* — пѣвеца на селската неволя. Въ развоя на таланта си, той не е успѣлъ да си създаде голѣма творческа индивидуалностъ, нито да се освободи отъ подражанието, по липса на по-висока литературна култура и подъ въздействие на селскитѣ срѣди, въ които е израсълъ и прекаралъ най-голѣма частъ отъ младинитѣ си.

Литературната дейностъ на *Любомиръ Бобевски* започва отъ 1897 г., когато се

е появило първото му стихотворение на бѣлѣ свѣтъ. Въ началото той е сътрудничилъ въ нѣкои детски списания, а по-сетне, издалъ нѣколко стихотворни сборники за деца и юноши; написалъ е множество сценки и оперети за школската младежъ, които непрекъснато бродятъ изъ детскитѣ театри въ България. Може да се каже, че е единъ отъ първитѣ пионери за създаването на детския театъръ у насъ. Следъ балканската война се е огдалъ — предимно на чисто национално творчество, като написалъ много бойни маршове, химни, между които и широкопопулярнитѣ у насъ „Съюзници — разбойници“, „Добруджански край“ и пр. Той продължава да работи въ тая насока и до днѣсъ. Покрай националнитѣ мотиви, въ творчеството му лѣха и едно искрено, топло религиозно чувство; той е написалъ нѣколко книги въ проза и стихове — въ подобенъ духъ, и съ право може да се подчертае, че той е единствения пѣвецъ — апологетъ на българската родна църква. Той е правилъ сполучливи опити и въ областта на родната опера; либретото на литературно-музикалнитѣ му сценки „Коледари“, „Лазарки“ се изнесоха съ голѣмъ успѣхъ въ нѣколко западно-европейски голѣми славянски градове. Редовенъ сътрудникъ въ нѣколко столични ежедневници — той е поетъ националенъ, съ ясно начертанъ и неуклонно следванъ лозунгъ — отечество и църква.

Антонъ Страшимировъ, сжщо така пише изъ всички области на белетристиката — повести, разкази, романи, предимно върху сюжети на социална почва, а правилъ е опити сжщо и на драматичното поле. Изобщо, той е много плодовитъ, а отъ друга страна разнороднитѣ душевни преврати, които е преживявалъ презъ разни моменти на своя буренъ животъ сж внесли единъ характеренъ отпечатъкъ и въ развоя на неговото творчество. Поради тая причина, той се явява реалистъ и символистъ, както въ белетристиката, така и въ драмата.

Кирилъ Христовъ започва първитѣ си поетични опити въ областта на буйнитѣ пориви на любовта и страстта. Поклоникъ на волността и на простора, обладаващъ страстенъ темпераментъ и голѣма чувственостъ, той минаваше въ началото на своето творчество за пѣвецъ на любовта. Обаче, това качество би могло да се отнесе само за нѣкои отъ